

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **O. B.**, zast. Mgr. Pavlem Oriniakem, advokátem, se sídlem České Budějovice, Na Sadech 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2006, č. j. 36 Az 73/2005 – 89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2002, č. j. OAM-7973/VL-19-P11-2001, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Žalobu žalobkyně podanou proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 11. 2003, č. j. 36 Az 540/2003 – 27, odmítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 4. 2005, č. j. 4 Azs 338/2004 – 72, předmětné usnesení o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně poté na základě vyjádření žalobkyně ze dne 8. 6. 2005 nařídil ve věci jednání na 27. 4. 2006.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 17. 3. 2006, č. j. 36 Az 73/2005 – 89, ustanovil PhDr. H. U. tlumočnickem z jazyka ruského a uložil jí, aby provedla tlumočnický úkon při jednání soudu, které bylo nařízeno na 27. 4. 2006.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž namítala, že jejím mateřským jazykem je ukrajinština, nikoliv ruština, proto jí měl být ustanoven tlumočnick z jazyka ukrajinského. Stěžovatelka zdůraznila, že pokud se někdy v minulosti spokojila s tlumočením do jazyka ruského, nehodlá tuto chybu opakovat. Stěžovatelka navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka sama požádala o ruský jazyk jako jednací jazyk pro řízení o udělení azylu, přičemž žalovaný jí tento jazyk nenavrhl, ani nevnutil. Žalovaný ponechal rozhodnutí o kasační stížnosti na uvážení Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost přípustnou a přijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ačkoliv v kasační stížnosti stěžovatelka výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto podstatné informace potřebné k posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Stěžovatelka v prohlášení o jazyce ze dne 14. 8. 2001 požádala, aby s ní bylo řízení o udělení azylu vedeno v jazyce ruském. V návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 14. 8. 2001, stěžovatelka v kolonce znalost cizích jazyků (myšleno jazyků odlišných od češtiny) uvedla jazyk ruský. Důvody pro udělení azylu stěžovatelka vlastnoručně napsala rovněž v ruském jazyce. Pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, konaný dne 11. 12. 2001, byl na žádost stěžovatelky rovněž veden v ruském jazyce.

Z obsahu soudního spisu pak bylo zjištěno, že opravný prostředek proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2002 byl tvořen předtištěným textem, který stěžovatelka vlastnoručně doplnila vlastními námitkami v ruském jazyce. Krajský soud v Brně přípisem ze dne 30. 5. 2005, č. j. 36 Az 73/2005 – 79, požádal stěžovatelku o vyjádření, zda souhlasí s tím, aby o věci bylo rozhodnuto bez jednání, a současně ji vyzval, aby pro případ nařízení jednání sdělila, zda žádá, aby jí byl ustanoven tlumočnick, zda bude jednat ve svém mateřském jazyce a v jaké dalším jazyce se dorozumí. Podáním ze dne 8. 6. 2005 stěžovatelka vyslovila nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a požádala o nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud tedy zjistil, že stěžovatelka v průběhu celého správního řízení na vlastní žádost komunikovala v ruském jazyce, přičemž o ukrajinském jazyce jako své mateřštině se vůbec nezminila. Rovněž v průběhu soudního řízení před podáním kasační stížnosti stěžovatelka neupozornila na to, že jejím mateřským jazykem je ukrajinština.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelka svým podáním ze dne 8. 6. 2005, kterým žádala o nařízení jednání, nereagovala na výzvu soudu, aby sdělila, zda žádá o zajištění tlumočnicka a z jakého jazyka. Předmětné podání stěžovatelky je psáno v českém jazyce a představuje její bezprostřední reakci na přípis krajského soudu ze dne 30. 5. 2005. Není proto pochyb o tom, že stěžovatelka tomuto přípisu rozuměla, případně si jej nechala přeložit.

Krajský soud vycházel z předpokladu, že mateřským jazykem stěžovatelky je ruština. V odůvodnění napadeného usnesení sice neuvedl, z jakého důvodu rozhodl o ustanovení tlumočnicka, nicméně pokud shledal, že stěžovatelka pro účely nařízeného jednání tlumočnicka potřebuje, nelze s ohledem na obsah soudního a správního spisu jeho rozhodnutí o ustanovení tlumočnicka z ruského jazyka považovat za nesprávné.

Ve světle uvedených skutečností posoudil Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatelky jako nedůvodné a účelové, neboť stěžovatelka nikdy dříve nežádala o komunikaci v ukrajinském jazyce, se správním orgánem i se soudem komunikovala rusky, a to ústně i písemně, a na výzvu soudu nepožádala o ustanovení tlumočnicka, ani neuvedla, jaký jazyk je její mateřštinou a kterým dalším jazykem se dorozumí. Navíc je zřejmé, že krajský soud poskytl stěžovatelce svým postupem více práv, než musel, když stěžovatelka o tlumočnicka výslovně nepožádala.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 3. 2006, č. j. 36 Az 73/2005 – 89, není nezákonné. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S ohledem na výše uvedené ponechává Nejvyšší správní soud na uvážení krajského soudu, zda pro účely jednání, které ve věci samé bude muset znovu nařídit, ustanoví stěžovatelce jiného tlumočnicka, který by mohl ovládat oba zmiňované jazyky.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

